RENATA ŠPAČKOVÁ
ILUSTRACE KATARÍNA VRONKOVÁ

TÝNA A MÍČEK NEZBEDNÍČEK

čtení pro prvňáčky

bambook

bambook®

RENATA ŠPAČKOVÁ
ILUSTRACE KATARÍNA VRONKOVÁ

TÝNA A MÍČEK NEZBEDNÍČEK

čtení pro prvňáčky

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou* ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Renata Špačková

TÝNA A MÍČEK NEZBEDNÍČEK

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 750. publikaci

Ilustrace Katarína Vronková
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Jazyková korektura Andrea Černá
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Katarína Vronková, 2026

ISBN 978-80-271-8822-2 (pdf)
ISBN 978-80-271-3894-4 (print)

Obsah

Jak se potkali 7
Jak míček dostal jméno 11
Jak se míček Nezbedníček stal neviditelným ... 15
Jak se míček Nezbedníček zabydlel 19
Jak spolu plánovali sobotní výlet 24
Jak se objevilo první kouzlo 28
Jak letěli jako na obláčku 32
Jak se spolu stali mistry světa 37
Jak míček vybral přání pro Týnu 41
Jak s tátou navštívili kočičí dům 45
Jak nedoletěli do útulku 49
Jak se Týna a Nezbedníček stali zachránci 53
Jak Týna vymyslela jméno pro kotě 58
Jak byl Nezbedníček smutný 62
Jak Týna vrátila Nezbedníčka do obchodu 66
Jak Týna přemlouvala umíněnou Agátu 71
Jak spolu zůstali už napořád 77

Týno, vezmi si knížku...

Jak se potkali

V malém městě stál dům se zeleným plotem. V jednom místě v něm zela docela velká díra. Možná by se tou mezerou protáhl míč nebo zvědavá mourovatá kočka.

V domě bydlela rodina Dvořákova. Máma a táta, babička a děda. A jedna holka. Ta chodila do první třídy. Jmenovala se Kristýna. Zkráceně jí všichni říkali Týna. Její nejlepší kamarádka byla Zuzana. Té Týna říkala krátce Zuza.

Zrovna byl pátek odpoledne. Týna se dívala na televizi. Z kuchyně na ni zavolala máma. „Týno, vezmi si knížku. Čti si. To je lepší než koukat na televizi.“

Týna šla do obývacího pokoje. Než si vybrala z police knihu, objevil se tam táta. „Týno, vezmi si míč. A jdi ven. To je lepší než si jen číst doma. Venku je krásně.“

Než stihla Týna najít tenisky, volala už na ni babička. „Proč nejsi venku? Pospíchej na čerstvý vzduch.“

Jediné štěstí, že děda usnul. Pustil si televizi. Usadil se v křesle a spal jako dudek. Děda je dospělý. Může klidně spát u televize. To by Týně máma nedovolila.

Týna si obula tenisky. Seskočila ze tří schodů a stála na zahradě. Ale co tady? Kamarádka Zuza odjela s rodiči k tetě. Nikde nikdo nebyl. Někdo jel za babičkou a dědou. Jiný se zase vydal na výlet. Týna měla babičku a dědu doma. A na výlet rodiče neměli tento víkend čas. Proto musí vymyslet nějaký plán.

Chodila smutně po zahradě. Čerstvý vzduch jí byl k ničemu, když tu byla sama. Najednou uslyšela hlas.

„Haló! Tady jsem! Copak mě nevidíš?“ Slabé volání přicházelo od plotu.

Týna nastražila uši. Rozhrnula trávu a objevila míč. Komu patřil? Nikdo zde kromě Týny nebyl.

„Už jsem si myslel, že mě nenajdeš. Já jsem míček Nezbedníček. Nevydržím ani chvilku na jednom místě. Pořád něco vyvádím.“

Týna udiveně zamrkala. Jak je možné, že míček mluví?

„Divíš se, že mluvím?“ zeptal se Nezbedníček sám od sebe. „Já nejsem úplně obyčejný míč. Hledám tady kamarádku. Nehledáš taky někoho?“

Týna opravdu hledala kamaráda. Nechtěla být o víkendu sama. A tak se poprvé setkali.

Jak míček dostal jméno

Týna vzala míček do náruče. Byl barevný a hladký. Od sluníčka pěkně vyhřátý.

„Čekám tu na tebe. V obchodě s hračkami mě to už nebavilo. Žádný kluk si mě nechtěl koupit. Všichni chtěli auto nebo stavebnici," smutnil míček.

„Ani holky tě nechtěly?" ptala se zvědavě Týna.

„Kdepak. Holky chtěly panenky nebo plyšová zvířátka. Připadal jsem jim moc obyčejný," povzdechl si.

„Já bych si tě vybrala hned. Jsi hezký a barevný. A navíc mluvíš. Jsi kouzelný?"

„Možná jsem kouzelný. Možná nejsem kouzelný. Možná jsem kouzelný jen na chvilku."

Týna zavrtěla nechápavě hlavou. Kouzlo buď je, nebo není. Tenhle míček bude určitě kouzelný. Ještě nikdy neslyšela žádný míček mluvit.

„Moje kouzlo funguje do té doby, než najdu někoho, kdo si mě bude přát. A kdo mě bude mít rád jako opravdového kamaráda.“

Týna vykulila oči. Nezbedníček jí vyprávěl o kouzelníkovi. Ten nedávno přišel do obchodu. Potřeboval koupit barevné kruhy na svá kouzla. Míček mu skočil do náručí. Kouzelník hned poznal, jak moc míček touží najít kamaráda. Proto ho pojmenoval a daroval mu kouzlo odvahy a řeči. Přidal i tajná kouzla navíc. Díky odvaze míček utekl z obchodu. A vydal se na cestu do města. Nakonec našel pěkné místo na zahradě u Dvořákových.

„Já ti pomůžu. Budu si tě přát. Stanou se z nás kamarádi. Co ty na to?“ navrhla mu Týna.

„Moc rád budu tvůj kamarád. Ale aby se z nás stali opravdu nerozluční kamarádi, musíme spolu něco zažít. A to na zahradě moc nepůjde. Vydáme se na výlet. Půjdeš se mnou, Týno?“

„Ty víš, jak se jmenuju? Je to tím kouzlem?“ divila se.

Nezbedníček si vesele poskočil. „Určitě.“

„Týno, večeře! Kde jsi? Pojď už domů!“ volala na ni máma ode dveří.

„Už běžím, mami.“ Týna se obrátila na nového kamaráda. „Nemáš hlad? Vezmu tě domů na večeři.“

„To by bylo prima. Jenže dokud jsem kouzelný, nesmí to o mně nikdo zjistit. Jen ty,“ dodal a tvářil se smutně.

„Neboj se, bude to naše tajemství. Schovej se tady a čekej. Já se pro tebe vrátím.“ Týna zvedla na důkaz svého slibu dva prsty.

Míček zůstal na zahradě sám. Tiše čekal na Týnu. Kamarádi si přece věří. A Týna teď byla jeho nová kamarádka.

Jak se míček Nezbedníček stal neviditelným

Týna pospíchala na večeři. Ale co míček? Na zahradě u plotu mu do rána bude zima. Jak to vymyslet, aby ho nikdo neviděl? Zamyšleně ukusovala namazaný rohlík se sýrem a přemýšlela nad svým plánem.

„Týno, pospěš si s večeří. Za chvíli ti začíná pohádka. Ještě musíš uklidit příbory z myčky," řekla maminka netrpělivě. Týna znala své úkoly. Doma ráda pomáhala. Ale teď měla v hlavě jiné starosti.

„Mami, všechno stihnu," zavolala a rychle si strčila zbytek rohlíku do pusy. Než máma nalila čaj do hrnků, urovnala Týna příbory do zásuvky v kuchyni.

„Hotovo, mami! Zaběhnu ještě na zahradu. Ztratila jsem náramek. Ten, co mi dala Zuza."

Týna si rychle nazula tenisky. Za chvíli už stála u dveří.

„Nemá ti jít pomoct táta? Ve dvou se lépe hledá!“ volala za ní ještě máma z kuchyně.

„To zvládnu. Asi vím, kde bude.“

Týna seskočila ze tří schodů jedním skokem. Měla strach, aby míček navždy nezmizel.

„Nezbedníčku, kde jsi?“ šeptala a přitom rozhrnovala trávu. Míček ležel vzadu u plotu. Zdálo se jí, že spí.

„Vstávej! Musíme rychle vymyslet plán. Podívej, hledám tenhle náramek.“ Týna vytáhla z kapsy korálky. „Vidíš, kvůli tobě jsem musela mámě lhát. Škoda že neumíš být neviditelný. Tím by se to vyřešilo,“ povzdychla si.

„Neviditelný? Myslíš, že by pomohlo kouzlo? Já si jich několik pamatuji. Tak třeba: elce, pelce, belce, hop!“

V tu chvíli míček vyskočil tak vysoko, až skoro přeskočil plot.

„Co to bylo?“ lekla se Týna.

„Asi skákací kouzlo. Tak jinak. Olce, polce, bolce, toč!“

V tu chvíli se roztočil jako kolotoč. Týna ho sotva dokázala zastavit.

„Co to bylo?“ podivila se.

„Asi točící kouzlo. Tak jinak. Ulce, pulce, bulce, kuk!“

V tu chvíli se míček ztratil. Zmizel Týně před očima jako vzduch.

„Kde jsi? Ozvi se, míčku!“ volala Týna a mávala kolem sebe rukama.

„Mácháš rukama jako chobotnice,“ smál se Nezbedníček. Jeho hlas slyšela. Ale neviděla ho. Kouzlo pro neviditelnost fungovalo!

Týna si radostně poskočila. „Povedlo se. Skoč mi do náruče. Jde se rychle domů.“

„Chytej mě! Skáču k tobě.“

Týna v rukou ucítila něco kulatého. Jeho kouzlo fungovalo výborně. Míček byl opravdový kouzelník! A tak se Nezbedníček stal neviditelným.

Jak se míček Nezbedníček zabydlel

Týna s míčkem přeběhla zahradu. Držela ho pevně, aby jí nevyklouzl z rukou.

„Mami, už jsem zpátky. Náramek nesu. Schovám si ho v pokojíku," zavolala na mámu a pospíchala do svého pokoje. V pokojíku položila míček na židli. Ve stejnou chvíli se míček zviditelnil.

„Sedí se ti pohodlně?“ zeptala se Týna starostlivě. „Přinesu ti něco k večeři. Co ti chutná?“

„Já vlastně nevím. Obživl jsem nedávno. Před tím jsem nejedl nic. V mém bříšku bylo jen trochu vzduchu.“ Nezbedníček si prohlížel Týnin pokoj. Potřeboval tady najít bezpečnou skrýš.

„Musím se někam ukrýt. Třeba pod postel? Co myslíš?“

Jeho nová kamarádka nápad schválila. Pod postel položila měkký polštář. „Na tom se ti bude krásně odpočívat.“

Týna byla na sebe pyšná. Plán vyšel. Míček byl u nich doma. O víkendu nebude sama.

„Udělej si pod postelí pohodlí. Večer si spolu budeme číst,“ navrhla a počkala, až se Nezbedníček zakutálí pod postel. Nebylo z něj vidět vůbec nic.

Konec ukázky